

DE QUAN ÉREM FELIÇOS

Després vénen els anys i,
feliçment, també s'allunyen.
GABRIEL FERRATER

Sempre estàvem junts
i no sabíem quins interrogants ens donaria la vida.
Estimàvem les hores prohibides com cosa nostra.
Els dies monòtons esquinçaven al cel
la lluïssor del sol
i al capvespre estrenàvem la plaça
amb un conseqüent diàleg
que s'allargaria fins l'hora de l'alba.
Teníem una inquietud a cada branca dels deu arbres
i el pedrís dormia un somni de pedra etern;
els quatre fanals
volien dir-nos que ells també ren allí,
relliscant la llum tènue per damunt dels nostres cossos,
com si volguessin besar-nos
o prendre part en el diàleg.
I la nit, sobretot la nit, aliada de converses,
s'endinsava com un mantell en els gestos
i permetia que les paraules prohibides
creixessin fins arribar a un cim
cada cop més alt;
i nosaltres creixíem amb elles
sense adonar-nos-en.

Raimond Aguiló Bartolomé